

Δραστηριότητες

Για κάποιες περιοχές της Ελλάδας η φύση υπήρξε σπάταλα γενναιοδωρη. Τις προίκισε με κλίμα και γεωφυσικά χαρακτηριστικά σπάνιας ποικιλίας και ομορφιάς. Μια από αυτές τις προνομιούχες περιοχές είναι το Πήλιο. Η περιήγηση εκεί εξελίσσεται σε πραγματική εξερεύνηση. Μια εξερεύνηση ατέρμονη, που μπορεί να συνεχίζεται για χρόνια. Και να αποκαλύπτει διαρκώς νέες, απρόσμενες εικόνες και εμπειρίες.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟ ΠΗΛΙΟ
Ακτή «Πλάκες» / Λαμπινού

ΚΕΙΜΕΝΟ: Θεόφιλος Μπασγιουράκης
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: Άννα Καλαϊτζή

Ένας αιωνόβιος, πολύκλαδος πλάτανος δεσπόζει κυριαρχικά πάνω από την πλατειούλα της Λαμπινούς και της χαρίζει δροσερή σκιά.

Από μία συγκεκριμένη οπτική γωνία ανοίγει ένα «παράθυρο στον ουρανό», ανάμεσα σε δύο γειτονικά σπίτια της Λαμπινούς. Δεξιά

Θα 'ταν περίπου 15 χρόνια πριν όταν ο Βολιώτης φίλος μου, ο **Κυριάκος Παπαγεωργίου**, με προσκάλεσε για μια περιήγηση στα αγαπημένα του εδώ και δεκαετίες – λημέρια του Πηλίου. Πεζοπορήσαμε για ώρες στην παραδοσιακή **Τσαγκαράδα**, στην πανέμορφη **Νταμούχαρη** και στην απόμακρη **Φακίστρα**, τόπους ωραίους, πολύ ξεχωριστούς. Κάποτε, αργά το απόγευμα, τα βήματά μας μάς έφεραν στα μέρη της **Λαμπινούς**, μικρό, ταπεινό χωριουδάκι, στο περιθώριο του χάρτη των διάσημων Πηλιορείτικων προορισμών.

Θαυμάζαμε την πλατειούλα με το υπέροχο πλατάνι και την απόλυτη ηρεμία του τόπου με τους ελάχιστους κατοίκους. Το τελευταίο φως της μέρας μας βρήκε στο σιωπηλό, μισοερειπωμένο μοναστηράκι της **Παναγίας Λαμπηδόνας**. Θυμάμαι ακνά το Καθολικό του μοναστη-

ριού, διάσπαρτα χαλάσματα, μερικά αιωνόβια ελιόδεντρα και μια αποχαιρετιστήρια νυχτερινή συναυλία των αηδονιών. Μερικές εκατοντάδες μέτρα χαμηλότερα ακουγόταν ο υπόκωφος παφλασμός των κυμάτων του Αιγαίου στην παραλία της Λαμπινούς...

Στα χρόνια που ακολούθησαν το λαβωμένο από το άγγιγμα του χρόνου μοναστήρι σβήστηκε απ' τη μνήμη. Το επανέφερε το τηλεφώνημα του Κυριάκου, στα μέσα του φετινού Απριλίου.

-Θυμάσαι το μοναστηράκι της Λαμπηδόνας ή μήπως το έχει σβήσει από τη μνήμη σου ο χρόνος;

Αρχίζει να σχηματίζεται στη θύμισή μου το περίγραμμα της εκκλησουλάς, οι ερειπωμένοι τοίχοι, η εικόνα της εγκατάλειψης, της απόλυτης σιωπής.

-Αν δεις σήμερα το μοναστήρι, συμπληρώνει ο Κυριάκος, δεν θα το γνωρίσεις. Μετά την εξαιρετική του αποκατάσταση, ξαναπό-

Στο καταπράσινο φόντο της βλάστησης, το σωμόν χρώμα των τοίχων του σπιτιού κάνει την διαφορά. Αληθινό προνόμιο να βαδίζει κανείς στο παλιό λιθόστρωτο, προστατευμένος από την σκιά της φυσικής ασίδας των αριών και των άλλων δέντρων στις εξοχές της Λαμπινούς.

κτησε ζωή.

Δεν θα μπορούσαμε να μην ανταποκριθούμε στην πρόσκληση του φίλου μας. Ο οποίος μας κατευθύνει πάντα σε τόπους με μεγάλο ενδιαφέρον, περιηγητικό και πεζοπορικό.

Βόλος, λοιπόν, και παραθαλάσσιος δρόμος προς Αγριά. Μετά τα Καλά Νερά, ανηφορίζουμε Β προς Μηλιές. Από την είσοδο του χωριού κατευθυνόμαστε Α (δεξιά). Μερικά χιλιόμετρα μετά σταματάμε για λίγο, έξω από τον δρόμο, στο λιτό μνημείο με την προτομή του περίφημου Μακεδονομάχου Καπετάν **Κώστα Γαρέφη**, γεννημένου το **1874** στις Μηλιές.

Στα 5 χλμ. μετά τις Μηλιές συναντάμε την βασική διακλάδωση που Β (αριστερά) οδηγεί προς Λαμπινού και Τσαγκαράδα, ενώ Ν (δεξιά) προς Νεοχώρι και Ν. Πήλιο. Κατευθυνόμαστε Β και στα 5,6 χλμ. βρίσκουμε δεξιά την πινακίδα προς

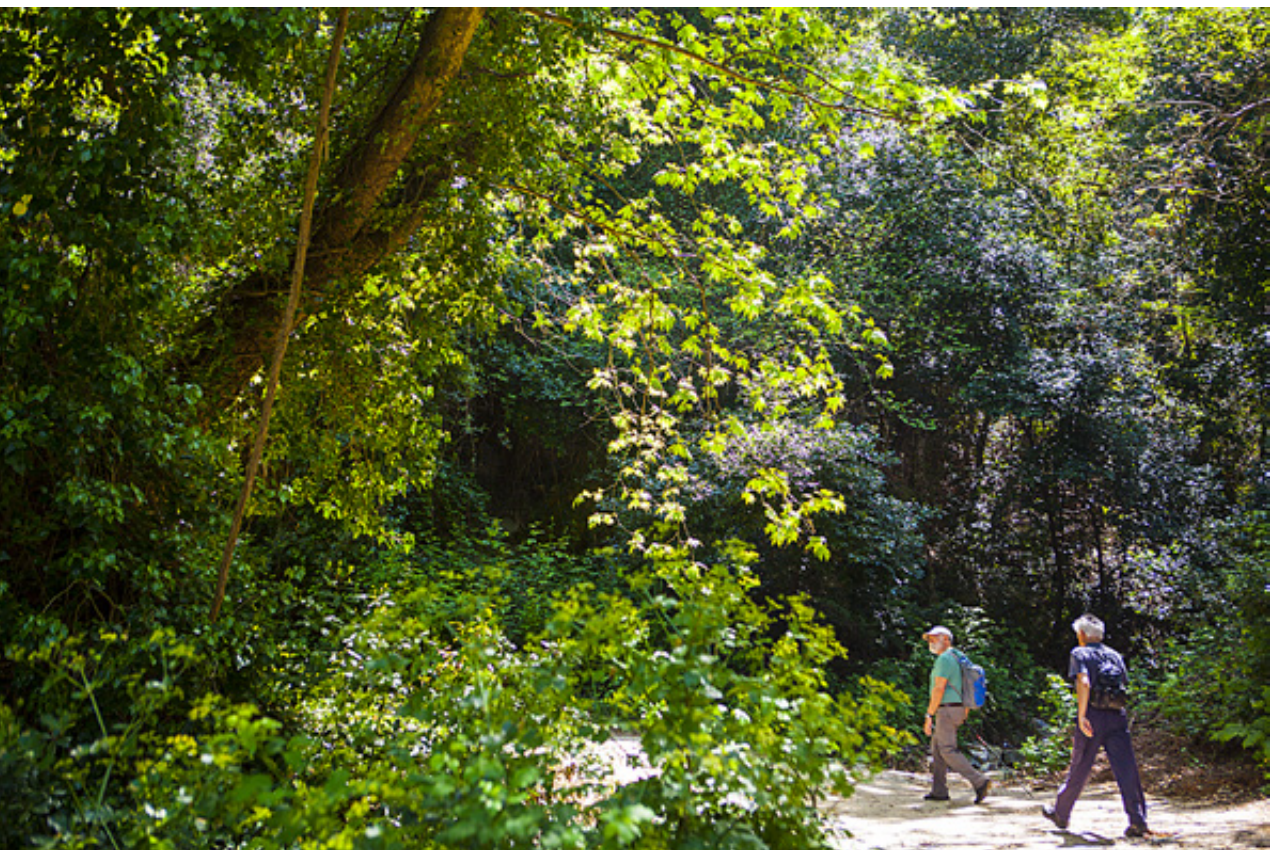
Λαμπινού. Μερικές εκατοντάδες μέτρα μετά φτάνουμε πάνω από την πλατεία του μικρού χωριού.

Είναι μια έξοχα πλακοστρωμένη πλατειούλα, με το επιβλητικό πλατάνι της στο κέντρο, οικείο χαρακτηριστικό των Πηλιορείτικων χωριών. Παρ'όλο που υπάρχουν στο Πήλιο γηραιότερα πλατάνια, τούτο 'δω ξεχωρίζει για το εντυπωσιακό εκτόπισμα της ομπρέλλας των κλαδιών του. Πολύ θεαματικά είναι και τα έξι ογκώδη κλαδιά που ορθώνονται προς τα πάνω, περιμετρικά του κεντρικού κορμού. Ένα διπλανό ταβερνάκι είναι – δυστυχώς- κλειστό. Ίσως επειδή η μικρή Λαμπινού δεν αποτελεί για τους επισκέπτες του Πηλίου διάσημο πέρασμα ή προορισμό. Ακριβώς κάτω απ' την πλατεία υπάρχει μια σκεπαστή κρήνη με δυσδιάκριτη επιγραφή και πλούσια ροή νερού.

Ένα λιτό, ασβεστοχρισμένο εικονοστάσι συμπληρώνει υπέροχα την ειρηνικότητα του τόπου. Πλατάνια, αριές, σφενδάμια και πολλά άλλα δέντρα μας συντροφεύουν μόνιμα στη διάρκεια της διαδρομής.

Πεζοπορώντας προς την Μονή

Μπορούμε, βέβαια, μέσα σε λίγα λεπτά να πάμε στο μοναστήρι με τ' αυτοκίνητο, λέει ο Κυριάκος, εγώ, ωστόσο, προτείνω μια ευχάριστη και ξεκούραστη πορειούλα απ' το παλιό μονοπάτι, σε φυσικό περιβάλλον εκπληκτικό.

Μπορούμε ν' αρνηθούμε πεζοπορία στον Κυριάκο;

12:50'. Από υψόμετρο **300** μέτρων ξεκινάμε αριστερά της βρύσης σε δρομάκι τσιμεντοστρωμένο. 60 περίπου μέτρα μετά βρίσκουμε κόκκινο βέλος και την αρχή του καλντεριμιού. Συνεχίζουμε για λίγο ανάμεσα από σπίτια με το καλντερίμι εξαφανισμένο κάτω από χόρτα. Λίγο παρακάτω το ξαναβρίσκουμε, αφήνουμε δεξιά μας ένα μεγάλο σοβαντισμένο σπίτι, κόβουμε κάθετα έναν χωματόδρομο και εισδύουμε σε παμπάλαιο, χοντροφτιαγμένο λιθόστρωτο με κατεύθυνση ΒΑ.

Πανύψηλες αριές κρύβουν τον ήλιο, βαδίζουμε συνεχώς στη σκιά. Συναντάμε ένα τελευταίο πλακοσκεπασμένο σπίτι, στο τρίστρατο κατηφορίζουμε δεξιά και στα 30 μέτρα, αριστερά, σε εξαιρετικό λιθόστρωτο με γκριζόλευκες πέτρες. Γύρω μας η φύση οργιάζει με ρείκια, κουμαριές και βαλανιδιές, σπάρτα, φυλλίκια, λαδανιές και αβατσινιές. Είναι ένα συμπαγές φυσικό τείχος με ποικίλες αποχρώσεις του πράσινου, σκέπη ζούγκλα. Πού και πού, από κάποια μικροανοίγματα, διακόπτεται η κυριαρχία του πράσινου, προβάλλει χαμπλά η γαλάζια επιφάνεια του Αιγαίου. Η διαδρομή είναι ξεκούραστη και γενικά ομαλή, σε κάποια σημεία, ωστόσο, οι κλίσεις είναι ισχυρές.

13:20' Σε μισή ώρα, με χαλαρό ρυθμό και μικροστάσεις για φωτογραφίες, διανύουμε απόσταση ενός περίπου χιλιόμετρου και φτάνουμε σε παλιό, αναστηλωμένο, πλακοσπέεαστο λιοτρίβι. Εδώ το υψόμετρο είναι **140** μέτρα. Έξω από το οίκημα σώζεται μια παλιά, σιδερένια πρέσα και τρεις πέτρινες μυλόπετρες. Μια χτιστή βρύση του 1931 βρίσκεται ανάμεσα σε γραφικό ασβεστοχρισμένο

εικονοστάσι και γιγάντιο πλατάμι με μικρή δεξαμενή νερού.

Το φυσικό περιβάλλον είναι εξαιρετικό, εν τούτοις, τα κατάσπαρτα μπάζα, οι αντιαισθητικοί τσιμεντόλιθοι και η συνολική ακαταστασία οικοδομικών υλικών που επικρατεί, έρχεται σε κρουγαλέα αντίθεση με την ειδυλλιακότητα του τοπίου. Δυστυχώς, η παρουσία του ανθρώπινου παράγοντα, πολύ σπάνια εναρμονίζεται στην Ελλάδα με την ωραιότητα της φύσης.

Συνεχίζουμε το στενό μονοπάτι, με κίτρινο πινακιδάκι και κατεύθυνση ΒΑ. Βαδίζουμε σε παχύ στρώμα από καφετιά πλατανόφυλλα, παράλληλα με την κοίτη ρεματιάς, με λιγοστό νερό. Πανύψηλα πλατάνια και αριές, πυκνή σκιά, τιτιβίσματα πουλιών. Φύση αμόλυπτη και μυστική, απολύτως αυθεντική.

13.40' Περνάμε δίπλα από αγροτόσπιτο, κατευθυνόμεστε δεξιά και σε 30 μέτρα συναντάμε την άσφαλο και σε, ακριβώς από κάτω, την Μονή της Παναγιάς της Λαμπηδόνας, σε υψόμετρο **100** μέτρων. Για την απόσταση των **1300** περίπου μέτρων από την πλατεία της Λαμπινούς, δεν χρειάζονται – χωρίς στάσεις – παραπάνω από **30** λεπτά.

Μονή Παναγιάς Λαμπηδόνας, 15 χρόνια μετά

Φτάνουμε μπροστά στην συρμάτινη αυλόθυρα της Μονής. Με μια πρώτη ματιά διαπιστώνουμε, ότι η σημερινή εικόνα του μοναστηριού δεν έχει την παραμικρή ομοιότητα με την συνολική παρακμιακή κατάσταση του παρελθόντος. Η διαφορά είναι ήδη ορατή από τον αύλειο χώρο, που έχει παντού αποτυπωμένη την ανθρωπίνη φροντίδα: στο περιποιημένο γρασίδι, στους θάμνους και στα δέντρα, στα παρτέρια με τα πανέμορφα λουλούδια.

Εξίσου εξαιρετική είναι η όψη των κτιριακών εγκαταστάσεων. Το Καθολικό, το Αρχονταρίκι και η πτέρυγα των κελιών έχουν αναπλασθεί με τρόπο υποδειγματικό, με ωραιότατη πέτρινη τοιχοποιία

ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΕΦΑΝΟΝ ΚΥΡΙΑΚΟΝ ΕΠΙΤΡΟΠΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΚΑΙ ΤΙΣ ΤΩΝ ΑΝΕΣΤΗΚΟΤΩΝ ΕΝ ΤΗ ΕΡΕΜΟΥΣ
ΠΡΟΣΚΑΙΝΟΥΣ
ΕΝ ΤΗ ΕΡΕΜΟΥΣ
ΕΝ ΤΗ ΕΡΕΜΟΥΣ
ΕΝ ΤΗ ΕΡΕΜΟΥΣ
ΕΝ ΤΗ ΕΡΕΜΟΥΣ
ΕΝ ΤΗ ΕΡΕΜΟΥΣ
ΕΝ ΤΗ ΕΡΕΜΟΥΣ

ΑΜΒΛ 1905
ΑΜΒΛ 1905

Τμήμα της εξαιρετικής ανάγλυφης και εικονογραφημένης κητορικής επιγραφής στο υπέρθυρο του καθολικού. Η σεπτή παρουσία των μοναχών έχει επαναφέρει και πάλι την πνευματικότητα και αίγλη, μετά την μακροχρόνια εγκατάλειψη του μοναστηριού.

στα παραδοσιακά πρότυπα του παρελθόντος. Μια θετική αύρα αισιοδοξίας αλλά και ελπίδας για το μέλλον αναδίδεται από κάθε σημείο αυτού του αναγεννημένου λίκνου της Ορθοδοξίας.

Οι μοναχές μας υποδέχονται με μεγάλη ευγένεια και μας συνοδεύουν στο Αρχονταρίκι. Όταν με τον Κυριάκο περιδιάβαινα απογοητευμένος – 15 χρόνια πριν – τα σιωπηλά χαλάσματα του μοναστηριού, δεν μπορούσα ποτέ να φανταστώ, ότι θα ερχόταν μια μέρα που θα βρισκόμουν μέσα στο έξοχα ανακαινισμένο Αρχονταρίκι και θα δεχόμουν την φιλοξενία των μοναχών και το καθιερωμένο μοναστηριακό κέρασμα: ελληνικό καφέ, λουκουμάκι και δροσερό νερό από την πηγή. Η χαρά μας γίνεται ακόμη μεγαλύτερη όταν, μετά από λίγο, γνωρίζουμε και δεχόμαστε την ευλογία του αγιορείτη ιερομόναχου **Χρυσόστομου**, πνευματικού καθοδηγητή της Μονής.

Ιστορική για την εξελικτική πορεία του μοναστηριού υπήρξε η **18^η Σεπτεμβρίου 2015**. Τότε, σε μια λαμπρή τελετή, έλαβε χώρα η Ρασοφορία της πρώτης Μοναχής **Χρυσοστόμης** από τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Δημητριάδος και Αλμυρού κ. **Ιγνάτιο**. Το γεγονός αυτό σηματοδότησε την ουσιαστική ανασύσταση της Μονής μετά από εγκατάλειψη και ερήμωση πολλών δεκαετιών.

Για την δημιουργία και την ονομασία της Μονής Λαμπηδόνας υπάρχει μια γλαφυρή τοπική παράδοση. Σύμφωνα μ' αυτήν, κάποτε στ' ανοιχτά του Ανατολικού Πηλίου ταξίδευε ένα κουρσάρικο καράβι. Επικρατούσε μεγάλη τρικυμία και το σκάφος κινδύνευε, από στιγμή σε στιγμή, να τσακιστεί στους άγριους βράχους της ακτής. Στην απελπισία του ο καπετάνιος άρχισε να παρακαλάει την Παναγία να τον σώσει, τάζοντάς της την ανέγερση μιας εκκλησίας στο όνομά της. Όταν

είδε ότι οι επικλήσεις του δεν εισακούονταν, αποτάθηκε σ'έναν ορθόδοξο ναύτη του πληρώματός του, που προσευχήθηκε με τη σειρά του στην Παναγία. Τότε πρόβαλε στον ουρανό μια λάμψη, μια «λαμπηδόνα», που τον κατεύθυνε στον μικρό, ασφαλή όρμο κάτω απ'την μονή. Εκεί ο καπετάνιος έριξε μια κανονιά και στο σημείο όπου έπεσε η μπάλα, στην ρίζα μιας ελιάς, έχτισε τον ναό της Παναγίας. Μάλιστα, μέχρι σήμερα υπάρχει ένα μικρό κομμάτι από την σιδερένια μπάλα του κανονιού στο Ιερό Βήμα του ναού της Μονής μετά από εγκατάλειψη και ερήμωση πολλών δεκαετιών.

Από τις κτητορικές επιγραφές και τα λιθανάγλυφα στα υπέρθυρα της δυτικής και νότιας εισόδου του ναού προκύπτει, ότι ο ναός κτίστηκε στα **1796** από τον λαϊκό αρχιτέκτονα **Δήμο Ζηπανιώτη**, επί ηγουμενίας **Ιγνατίου** ιερομόναχου και **Δανιήλ** ιερομόναχου. Τα έξοδα της ανέγερσης είχε αναλάβει ο **Στέργιος Μπασδέκης**, πρώτος αρματωλός του Πηλίου. Πάνω από τις εισόδους σώζονται επίσης οι αυθεντικές εξωτερικές τοιχογραφίες, ενώ θαυμάσια είναι η τοιχοποιία της εξωτερικής κόγχης του Ιερού.

Στο εσωτερικό του μονόχωρου Καθολικού διατηρείται το αυθεντικό πλακόστρωτο και βοτσαλωτό δάπεδο. Το παμπάλαιο εξαιρετικής τέχνης ξυλόγλυπτο τέμπλο έχει άμεση ανάγκη εργασιών αποκατάστασης και συντήρησης. Στο Ν τμήμα του ναού είναι προσαρτημένο το μικροσκοπικό παρεκκλήσι των Αγίων Αναργύρων. Από το μικρό παράθυρο στο Αρχονταρίκι, στον ανατολικό τοίχο, αγγαντεύουμε την απεραντοσύνη του Αιγαίου, ως το βάθος του ορίζοντα. Έναν ορίζοντα, που με καθαρή ατμόσφαιρα, θα μας αποκάλυπτε την εμβληματική οξυγώνια κορυφή του Αγίου Όρους.

Κτίσμα με σημαντική ιστορικότητα είναι, στον αύλειο χώρο, η κτιστή βρύση του **1780**, προγενέστερη του Καθολικού. Τον υπαίθριο χώρο κοσμούν υπέροχα δέντρα, αιωνόβια ελαιόδεντρα, βαλανιδιές και κυπαρίσσια.

Αποχαιρετάμε τον γέροντα Χρυσόστομο, τις φιλόξενες μοναχές και το αναγεννημένο Μοναστήρι της Παναγίας Λαμπηδόνας, αληθινό ψυχοσπαστήριον πνεύματος και ψυχής.

Η εικόνα της Παναγίας της Λαμπηδόνας. Στο εσωτερικό του καθολικού επιβάλλεται, με το μέγεθος και την λεπτεπίλεπτη ξυλογλυπτική του τέχνη, το παμπάλαιο τέμπλο. Δυστυχώς η φθορά από την έλλειψη συντήρησης στους αιώνες, καθιστά επιτακτική την ανάγκη χρονοβόρων αλλά και δαπανηρών εργασιών αποκατάστασης, πριν είναι πολύ αργά γι' αυτό το υπέροχο μνημείο εμπνευσμένης ορθόδοξης ξυλογλυπτικής.

Οι παραλίες της Λαμπινούς

Μετά το μοναστήρι της Παναγίας ασφάλτινος δρόμος κατηφορίζει απότομα για 400 περίπου μέτρα και τερματίζει στην παραλία της Λαμπινούς. Μια παραλία με διάφανα νερά, βράχους και σπηλιές και αμέτρητα γιαλόξυλα κατάσπαρτα στην ακτή. Σε στρατηγικό σημείο βρίσκεται ένα ταβερνάκι, πολύ λειτουργικό για τους καλοκαιρινούς επισκέπτες και κολυμβητές.

Ωστόσο, εκείνη η παραλία που είναι λιγό-

τερο γνωστή αλλά απείρως πιο εντυπωσιακή και ξεχωριστή είναι οι «**Πλάκες**», στην ΝΑ ακτογραμμή του μοναστηριού. Εκεί δεν φτάνουν τα αυτοκίνητα των νεοελλήνων αλλά μόνον τα πόδια. Έτσι εξηγείται γιατί οι Πλάκες έχουν το προνόμιο να μην είναι αλωμένες από τον μαζικό τουρισμό. Κάνοντας έναν σύντομο πρόλογο, λέει ο Κυριάκος για τις Πλάκες:

-Τώρα θα γνωρίσετε μια ακτή, που αμφιβάλλω αν έχετε συναντήσει όμοιά της στην Ελλάδα.

Γνωρίζοντας – τόσα χρόνια – πολύ καλά

Η γνωστότερη και πιο προσβάσιμη από το κοινό παραλία της Λαμνιούς.

την αξιοπιστία των λεγομένων του είμαστε εξαιρετικά περίεργοι να βρεθούμε σ' αυτό το τοπίο, που ο φίλος μας θεωρεί τόσο ξεχωριστό. Πάνω από την Μονή, λοιπόν, παίρνουμε έναν ομαλό και επίπεδο, δασωμένο χωματόδρομο, με κατεύθυνση ΝΑ. Στην πορεία μας συναντάμε αρχικά μια τσιμεντένια δεξαμενή νερού και λίγο πιο κάτω μια πανέμορφη πέτρινη παραθεριστική κατοικία. Ο άνθρωπος που κατασκεύασε το οίκημα και φρόντι-

σε τον περιβάλλοντα υπαίθριο χώρο, πρέπει να ήταν πολύ μερακλής. Στην συνέχεια περνάμε δίπλα κι από άλλα εξοχικά σπίτια, πολύ υποδεέστερης όμως αρχιτεκτονικής και αισθητικής.

Μετά από 600 περίπου μέτρα χωμάτινης διαδρομής βρισκόμαστε μπροστά σ' ένα ιδιωτικό χώρο περιφραγμένο. Τον παρακάμπτουμε ανηφορίζοντας δεξιά και αμέσως μετά προβάλλει αριστερά η αρχή του μονοπατιού. Πρόκειται στην ουσία για ένα τσιμεντένιο δρομάκι πολύ κατηφορικό, που δίνει τη θέση του σ' ένα κακοτράχαλο καλντερίμι με κάποια ενδιάμεσα σκαλοπάτια. Πριν προλάβουμε να δυσανασχετήσουμε, τη σκυτάλη της διαδρομής παίρνει ένα ευχάριστο, απόλυτα σκιερό και χωμάτινο μονοπάτι.

Πυκνό δάσος αριάς, ήπια κατηφόρα και σ' ένα πεντάλεπτο, αραιώνει το δάσος, αποκαλύπτεται και πάλι ο ουρανός. Μια φυσική αψίδα από ευωδιαστές μυρτιές σχηματίζεται για καμιά δεκαριά μέτρα μπροστά μας. Την διασχίζουμε και βρισκόμαστε απέναντι στο γεωλογικό δημιούργημα της φύσης. Είναι μια μικρή κερσόνησος, μήκους και πλάτους αρκετών δεκάδων μέτρων, που αποτελείται από διαδοχικούς λευκόγκριζους, βραχώδεις σχηματισμούς. Η ιδιαιτερότητά τους έγκειται στην εντυπωσιακή τους μορφολογία: πολλές αλεπάλληλες, λεπτές πέτρινες φέτες, η μία πάνω στην άλλη, που ξεκινούν ομοιόμορφα από την βάση των βράχων ως το σημείο της κορυφής. Είναι μια εικόνα, που δικαιολογεί απόλυτα την ονομασία «Πλάκες», αυτής της περιοχής. Το συνολικό σκηνικό είναι από τα πιο θεαματικά που μπορεί ν' αντικρίσει κανείς. Όλοι αυτοί οι βράχοι που ξεπηδούν, σφιχταγκαλιασμένοι μεταξύ τους, με διαφορετικούς όγκους και μεγέθη απ' το νερό, δημιουργούν την αίσθηση μιας εξωπραγματικής γλυπτικής σύνθεσης, φιλοτεχνημένης με απaráμιλλη φινέτσα από την σμίλη της φύσης στο μακρινό γεωλογικό παρελθόν.

Ανάλογης σχεδόν σύστασης βραχώδεις σχηματισμούς - στην ενδοχώρα όμως και όχι στην θαλασσογραμμή - έχουμε

Ένας φυσικός «διάυλος» μερικών μέτρων, ανάμεσα σε μυρτιές και κουμαριές, απελευθερώνει λίγο χαμηλότερα την θέα στην μοναδική παραλία «Πλάκες».

αντικρίσει στην περιοχή του Ζαγορίου πάνω απ' το Μονοδένδρι, στα υψίπεδα της **Οξιάς**. Επιστρατεύονται οι φωτογραφικές μηχανές, απομένουμε να θαυμάσουμε την βράχινη γοητεία της χερσονήσου, που τόσο διαφέρει ως προς την μορφολογία των βράχων, από το γειτονικό βραχονησάκι και την διπλανή βραχώδη ακτογραμμή. Ανάμεσα σ' όλους αυτούς, τους συνηθισμένους βράχους, οι «Πλάκες» είναι μοναδικές.

Η απόλυτη άπνοια στην ατμόσφαιρα επιφέρει στην επιφάνεια θάλασσας την απόλυτη μπουνάτσα. Ο βραχώδης βυθός διαγράφεται με κάθε λεπτομέρεια κάτω απ' τα διάφανα νερά. Ο ήλιος, ωστόσο, πάνω στους γκριζόλευκους βράχους είναι εκτυφλωτικός και η ζέστη στο τρίτο δεκαήμερο του Απρίλη, παραπέμπει στην καρδιά του καλοκαιριού. Βρίσκουμε καταφύγιο κάτω από την αδύνατη σκιά μιας θαμνώδους αριάς, σκαλωμένης σ' ένα πρηνές, μερικά μόλις μέτρα απ' το

νερό. Ολόγυρά μας είναι κατάσπαρτος ο τόπος από σαρκώδη κρίταμα, αυτό το τόσο ιδιαίτερο, σε γεύση και οσμή, προσθετικό σε σαλάτες, χορταρικό.

Αφηνόμαστε ο καθένας σε ρεμβασιμούς και συλλογισμούς. Είναι τόση η ηρεμία της θάλασσας που μοιάζει με ψίθυρο ο ήχος του φλοίσβου στις αιχμηρές απολήξεις των βράχων της ακτής. Ξαφνικά, ένας βαρύς, υπόκωφος κρότος ταράζει την γαλήνη της φύσης και της ψυχής. Δυναμίτης! Ριγμένος κάπου βορειότερα στο ακροθαλάσσι. Δεν περίμενα ότι στην σημερινή εποχή υπάρχουν ακόμη Έλληνες που ψαρεύουν ή - καλύτερα - δολοφονούν τα ψάρια, ανεξαρτήτως ηλικίας, με δυναμίτες. Δυστυχώς, αυτή η θλιβερή μειοψηφία Ελλήνων, δεν λείπει να εκλείψει. Με μεγάλη απροθυμία εγκαταλείπουμε την δροσερή μας σκιά σ' αυτό το μαγικό, τοπίο της πληρορέτικης ανατολικής ακτογραμμής. Σ' ένα 10λεπτο, με χαλαρό βηματισμό, καλύπτουμε την υψομετρι-

Στο σκηνικό της φύσης παρεμβάλλεται το ξύλινο κουφάρι μιας βάρκας, που κάποτε πρέπει να γνώρισε καλύτερες μέρες σ' αυτά τα νερά.

κής διαφοράς των **60** μέτρων, από την επιφάνεια της θάλασσας ως την αρχή του μονοπατιού. Από το σημείο εκείνο ως την πλατεία της Λαμπινούς, όπου μας περιμένει το αυτοκίνητο είναι μια απόσταση **3,5** περίπου χιλιομέτρων. Υπό φυσιολογικές συνθήκες είναι μια αμελητέα πορεία. Με την ζέστη του απομεσήμερου όμως και την υψομετρική διαφορά των **220** μέτρων από τον χωματόδρομο ως την πλατεία της Λαμπινούς, αποδεικνύεται μια διόλου ευκαταφρόνητη πεζοπορική διαδρομή. Υπάρχουν μάλιστα και κάποια ενδιάμεσα τμήματα του δρόμου με ισχυρές ανηφοριές.

Μια σχεδόν ώρα από την αρχή της πεζοπορίας αντικρίζουμε το αυτοκίνητο, ο Κυριάκος όμως μας παρακινεί να επισκεφθούμε την εκκλησία της **Αγίας Παρασκευής**, λίγο πιο πάνω απ' το χωριό. Ακολουθούμε ένα ανηφορικό πλακόστρωτο δρομάκι, ανάμεσα από σπίτια με ανθισμένες καμέλιες, έλατα και κερασιές καθώς και δενδρώδη αρκουδοπούρναρα, που φέρουν ταυτόχρονα στα κλαδιά τους

λευκά ανθάκια και κατακόκκινους καρπούς. Μερικά λεπτά μετά φτάνουμε στην εκκλησία της Αγίας Παρασκευής. Πολύ ωραία εκκλησία, πλακοσκέπαστη, με μεγάλων διαστάσεων εξωνάρθηκα και παλιό καμπαναριό. Πάνω από την εκκλησία διακρίνεται το μονοπάτι, που με πορεία τεσσάρων περίπου ωρών ανηφορίζει ως τις Μπλιές. Εμείς περιοριζόμαστε ν' ακολουθήσουμε ένα δεύτερο καλντερίμι, που δημιουργεί εναλλακτική κυκλική διαδρομή προς το χωριό. Αξιοσημείωτη, κάτω από την εκκλησία, είναι μια εκπληκτική πηγή με άφθονη ροή παγωμένου, υπέροχου νερού.

Κάπου εδώ η σημερινή περιήγησή μας ολοκληρώνεται. Η ικανοποίησή μας είναι μεγάλη. Τόσο γιατί η φύση του Ανατολικού Πηλίου μας έχει ανταμείψει πλουσιοπάροχα όσο και γιατί το ιστορικό μοναστηράκι της Λαμπηδόνας, μετά την μακρόχρονη ερήμωσή του, έχει και πάλι αναγεννηθεί. Τελικά μπορούμε, πού και πού, να είμαστε αισιόδοξοι. Δεν πάνε όλα άσχημα σ' αυτόν τον τόπο.

Παραλία «Πλάκες». Η επιγοντικότητα της φύσης δεν έχει τελειωμό.

